

Sygn. akt III U 78/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 maja 2014r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Danuta Poniatowska
Protokolant:	sekr. sądowy Beata Dzienis

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 maja 2014r. w Suwałkach

sprawy **J. D.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o przywrócenie prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy

w związku z odwołaniem J. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 8 stycznia 2014 r. znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przywraca J. D. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres od 1 stycznia 2014r. do osiągnięcia wieku emerytalnego.

Sygn. akt III U 78/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 08.01.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., powołując się na przepisy ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013r. poz.1440) przyznał J. D. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 01.01.2013r. do dnia 12.06.2017r. (...)

W odwołaniu J. D. domagał się zmiany powyższej decyzji i przyznania prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Podniósł, iż jego stan zdrowia ulega stopniowemu pogorszeniu, w ostatnim okresie przeszedł zabieg okulistyczny oraz ortopedyczny. Za niesprawiedliwe uznał stwierdzenie u niego częściowej niezdolności do pracy. Obecnie ma 63 lat i nie może pracować w dotychczasowym zawodzie operatora sprzętu ciężkiego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie i podtrzymał podstawy skarżonej decyzji.

Sąd ustalił, co następuje:

J. D. (ur. (...)) od 06.07.1992r. do 30.11.2011r. był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, natomiast od 01.12.2011r. do 31.12.2013r. do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. W dniu 04.11.2013r. odwołujący wystąpił z wnioskiem o ponowne ustalenie prawa do tego świadczenia.

Lekarz orzecznik stwierdził, iż wnioskodawca jest niezdolny do pracy, jednak nie całkowicie. W związku z podniesionym zarzutem wadliwości orzeczenia lekarza orzecznika komisja lekarska ZUS ostatecznie stwierdziła, iż odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy do 12.06.2017r. Nie stwierdziła całkowitej niezdolności do pracy.

Sąd poczynił ustalenia, co do aktualnego stanu zdrowia wnioskodawcy, dopuszczając na tę okoliczność dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych odpowiednich specjalności, mając na uwadze rodzaj rozpoznanych u niego schorzeń. Biegli lekarze sądowi zostali zobowiązani do wypowiedzenia się czy wnioskodawca jest niezdolny do pracy, jeżeli tak, jakiego rodzaju jest to niezdolność (częściowa – całkowita), czy jest to niezdolność stała czy okresowa, od kiedy istnieje i jaki jest przewidywany okres jej trwania oraz czy od ostatniego badania z dnia 22.09.2011r. nastąpiło pogorszenie lub poprawa w stanie zdrowia wnioskodawcy. Przy sporządzaniu opinii biegli uwzględnili zgromadzoną w sprawie dokumentację medyczną oraz przeprowadzili badanie odwołującego.

Biegli lekarze sądowi z zakresu diabetologii, kardiologii, ortopedii i chirurgii rozpoznali u odwołującego schorzenie diabetologiczne z powikłaniami, leczone insulina i lekami doustnymi, schorzenia okulistyczne oraz stan po zabiegu operacyjnym, liczne schorzenia kardiologiczne przewlekłe, chirurgiczne, neurologiczne oraz zespół depresyjny. Zaopiniowali, iż rodzaj rozpoznanych schorzeń i ich przebieg oraz stopień zaawansowania czynią odwołującego stale całkowicie niezdolnym do pracy od grudnia 2013r. Biegli wskazali przede wszystkim na zaawansowanie schorzenia diabetologicznego, na które odwołujący cierpi od ponad 20 lat. Obecnie stosuje mieszanki insulinowe (dwa razy dziennie) oraz leki doustne. Schorzenie to powoduje liczne powikłania (polineuropatia cukrzycowa, retinopatia i stopa cukrzycowa). Następuje również osłabienie wzroku. W styczniu 2014r. odwołujący przeszedł zabieg operacyjny w tym zakresie. Ponadto występują u niego bóle i drętwienie dłoni i stóp, zwłaszcza w nocy. Pomimo stałego leczenia utrzymują się liczne schorzenia kardiologiczne, niektóre mają bowiem charakter przewlekły. Niewątpliwie dolegliwości kardiologiczne są potęgowane przez schorzenie diabetologiczne, co w efekcie powoduje rozległości zajęcia wszystkich naczyń zmianami miażdżycowymi. W efekcie schorzenia te powodują, iż odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy na stałe.

Sąd zważył, co następuje:

Jak stanowi art. 61 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009r. Nr 153 poz.1227 ze zm.) prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

Zgodnie art. 12 ust 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS niezdolność do pracy powoduje utratę zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje jej odzyskania po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (ust. 2 art. 12), natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust.3).

Ponadto w myśl art. 13 ust. 3a ustawy o emeryturach i rentach z FUS jeżeli osobie uprawnionej do renty z tytułu niezdolności do pracy przez okres co najmniej ostatnich 5 lat poprzedzających dzień badania lekarskiego brakuje mniej niż 5 lat do osiągnięcia wieku emerytalnego określonego w art. 24 ust. 1a i 1b, w przypadku dalszego stwierdzenia niezdolności do pracy orzeka się niezdolność do pracy na okres do dnia osiągnięcia tego wieku.

W sprawie bezsporne było, iż odwołujący był niezdolny do pracy i niezdolność ta będzie trwać do momentu osiągnięcia przez niego wieku emerytalnego. Sporny pozostawał stopień tej niezdolności. W toku postępowania ustalono, iż J. D. jest nadal całkowicie niezdolny do pracy. W tym zakresie Sąd w całości podzielił rozpoznania i konkluzje biegłych lekarzy sądowych, którzy w sposób wyczerpujący i kompleksowy wypowiedzieli się co do rodzaju schorzeń i ich

wpływu na zdolność odwołującego do pracy. Pomimo mnogości rozpoznanych schorzeń „wiodącym” jest schorzenie diabetologiczne, które pozostaje na poważnym poziomie zaawansowania, co wynika choćby z częstotliwości i poziomu przyjmowanych leków i insuliny. Następstwem tego schorzenia są inne poważne powikłania, w tym okulistyczne, ale również pogłębienie schorzeń kardiologicznych. Sąd w całości uwzględnił konkluzje opinii, nie znajdując podstaw do ich podważania. Okres na jaki przyznano odwołującemu prawo do renty „ograniczono” do momentu ukończenia przez niego wieku emerytalnego.

Za chybione uznano zastrzeżenia zgłoszone przez organ rentowy. Nie wymuszały one uzupełnienia opinii, czy też zasięgnięcia opinii innego zespołu biegłych, gdyż wniosek taki nie został formalnie zgłoszony przez organ rentowy. Podnoszenie przez organ rentowy zarzutu, iż odwołujący nie wykazał formalnie, iż cierpi na powikłania spowodowane schorzeniem diabetologicznym należało uznać za nietrafione. Tym bardziej, iż komisja lekarska stwierdziła występowanie takich powikłań w momencie badania przedmiotowego, które jest również standardem przy sporządzaniu opinii na potrzeby postępowania sądowego w sprawach ubezpieczeniowych. Natomiast ocena tych powikłań dokonana przez lekarzy orzeczników była odmiennie od tej uzyskanej w toku niniejszego postępowania.

W związku z powyższym, na podstawie art. 477¹⁴ §2 kpc orzeczono, jak w sentencji.

mt